

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 maja 2014 roku Sąd Rejonowy w Kutnie, VI Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w Ł. w sprawie o sygn. akt VI C 321/13 z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w Ł. przeciwko Z. S., W. S. i D. S. o zapłatę kwoty 9.410,19 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 9.410,19 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 marca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.517 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, przyznał ze Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. kwotę 1.464 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej Z. S. z urzędu, a nadto przejął na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczone koszty sądowe.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła pozwana Z. S., zaskarżając rozstrzygnięcie w części, tj. w zakresie punktów 1 oraz 2. Wyrokowi skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i dokonanie oceny dowodów w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego poprzez niezasadne uznanie, iż podnoszone przez pozwaną zastrzeżenia dotyczące zasadności powództwa i wysokości żądania nie uzasadniają jego oddalenia. W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego udzielonego pozwanej przez pełnomocnika oraz kosztów w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych. W ramach wniosków ewentualnych apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację pozwanej Z. S. strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji w całości.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Już na wstępie stwierdzić należy, iż apelacja pozwanej Z. S. stanowi jedynie niczym nieuzasadnioną i gołosłowną polemikę z całkowicie trafnym rozstrzygnięciem Sądu pierwszej instancji. Apelująca podniosła w treści wywiedzonego przez nią środka zaskarżenia wyłącznie zarzut poczynienia przez Sąd Rejonowy błędnych ustaleń faktycznych, tj. zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Zarzut ten okazał się jednak chybiony.

Przypomnieć należy, iż w myśl powołanego wyżej przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego

przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującej w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

W szczególności Sąd ten trafnie ocenił, iż dochodzone pozwem roszczenie znajduje pełne oparcie w załączonych do pozwu dokumentach, zwłaszcza w postaci statutu powodowej Spółdzielni, kolejnych uchwał Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł., jak i wystosowanych do pozwanych zawiadomień o wysokości opłat za lokal położony przy ulicy (...) w Ł.. Z dokumentów tych w sposób jasny i zrozumiały wynika wysokość kwot dochodzonych niniejszym pozwem. Jednocześnie, jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, owymi dokumentami strona powodowa wykazała w sposób dostateczny, iż sprostała ona wymogom, jakie nakładają na nią przepisy art. 4 ust. 7 i 7¹ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych, regulujące obowiązek informowania członków spółdzielni, a także właścicieli niebędących członkami spółdzielni o zmianie wysokości opłat związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, a także eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni.

Zważyć należy, iż skarżąca w toku postępowania nie kwestionowała faktu, że od 2002 roku nie uiszcza żadnych opłat z tytułu eksploatacji lokalu. Wręcz przeciwnie skarżąca wprost oświadczyła, iż od śmierci męża, tj. od 2002 roku, nie uiszcza opłat z tytułu czynszu, gdyż nie posiada na ten cel żadnych środków finansowych. Z. S. podniosła jednakże zarzut, iż opłaty, którymi strona powodowa obciąża ją na podstawie art. 4 ust. 1¹ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, są w jej ocenie zdecydowanie zawyżone. Brak obowiązku ponoszenia powyższych opłat pozwana wywiodła nadto z faktu, iż nie korzysta i nie zamierza korzystać z grzejników centralnego ogrzewania, a także z faktu, iż wielokrotnie zwracała się do powodowej Spółdzielni celem demontażu grzejników, co jednak nie zostało przeprowadzone. W konsekwencji skarżąca podniosła, iż skoro nie ma ona woli korzystania z centralnego ogrzewania, to nie powinna być ona obciążana opłatami z tego tytułu. Argumentację powyższą należy uznać w całości za chybioną.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii wysokości opłat, które zgodnie z treścią art. 4 ust. 1¹ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych spoczywają na pozwanej, należy wskazać, iż wysokość tychże opłat została w sposób dostateczny wykazana w oparciu o załączone do pozwu dokumenty w postaci wskazanych powyżej uchwał Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł., jak i wystosowanych do pozwanych zawiadomień o wysokości opłat za lokal. Skarżąca natomiast, kwestionując wysokość tychże opłat nie przedstawiła jednocześnie żadnych konkretnych twierdzeń, czy też dowodów, wskazujących na jakiegokolwiek uchybienia, czy też nadużycia powodowej Spółdzielni mające miejsce przy ich naliczaniu. Z tych też względów zarzut błędnego ustalenia wysokości opłat, jakimi pozwana została obciążona przez stronę powodową z tytułu eksploatacji i korzystania z lokalu nie mógł zostać uznany za uzasadniony w jakiegokolwiek części.

Również całkowicie chybiona jest argumentacja skarżącej, iż powodowa Spółdzielnia nie powinna obciążać jej opłatami za korzystanie z centralnego ogrzewania, a także opłatami za ciepłą wodę, skoro pozwana wielokrotnie zgłaszała swoją wolę zaprzestania korzystania z centralnego ogrzewania i zwracała się z prośbą o demontaż grzejników. W niniejszej sprawie nie ulega bowiem wątpliwości, iż pozwana w dalszym ciągu nieprzerwanie korzysta z energii cieplnej, a także z ciepłej wody, które są jej dostarczane na podstawie umów zawartych pomiędzy powodową Spółdzielnią a przedsiębiorstwem energetycznym i z tych też względów spoczywa na niej obowiązek pokrywania opłat związanych ze stałym dostarczaniem energii cieplnej do jej lokalu, których wysokość została obliczona przez stronę powodową w sposób prawidłowy.

Ostatecznie chybione okazało się twierdzenie skarżącej, iż objęte pozwem roszczenie było już przedmiotem rozpoznania sądów orzekających w innych sprawach, w których nie tylko wydane zostały już orzeczenia, ale nadto co do zasądzonych w tychże postępowaniach kwot toczy się egzekucja sądowa. Sąd pierwszej instancji trafnie bowiem zauważył i wyjaśnił, iż sprawy o sygn. akt I C 16/12 oraz I C 4/11 dotyczyły żądania zapłaty za nieuiszczony przez pozwaną czynsz oraz opłaty za używanie lokalu za okresy wcześniejsze, aniżeli okres objęty pozwem w niniejszej sprawie, tj. za okres do września 2011 roku, przedmiotowa sprawa zaś dotyczy okresu od października 2011 roku do stycznia 2013 roku, a zatem nie zachodzi w niej powaga rzeczy osądzonej.

Mając na uwadze powyższe, a także fakt, że w postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności, które Sąd drugiej instancji winien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.

Uwzględniając wynik niniejszego postępowania, a także to, iż pozwana Z. S. była w toku postępowania odwoławczego reprezentowana przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu, Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze, w zw. z § 19, § 2 ust. 1 i 3 oraz § 6 pkt 4 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) nakazał wypłacić z funduszy Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kutnie na rzecz adw. A. D. kwotę 738 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.